DEN BOTANISKE MOLTEPLUKKER

Av Hans Kristiansen.

Unnskyld meg, men er det noen
som har sett en r u b u s her i trakten,
et eksemplar av disse gule, små,
som fjellet nu i år skal være fullt a',
som fortrinnsvis har myren som sitt voksested,
og som på folkesproget også kalles «multa».

Den burde være velkjent,
den gjør jo megen gavn
som føde,
jeg tenker særlig da på dens funksjon
som etterrett og syltetøy på brødet.
Med r u b u s c h a m æ m o r u s er man neppe så fortrolig,
det er dens videnskapelige navn.

Familien er god: Rosaceæ!
Dens blad er nyreformet, rynket, fliket,
og blomsten troner som en fjellets engel
på toppen av en ru og håret stengel.

Jeg nevner disse ting, fordi det ei bør glemmes
av dem for hvem en multe kun er mat,
som regner den i kilo og i masse,
at først var b l o m s t e n der, med farver og med ém,
en blomst som fikk sin plass i det naturlige system
da Linné i sin tid gransket den og satte den i klasse.

Men tro nu bare ikke at på grunn av denne viden
kan jeg ikke se en rubus fra den spiselige siden.
Å nei, så tvert imot, men jeg er ikke blant dem
som mener at å plukke er en grafsen og gramsen,
en faren løs på myrene med fnys og med fres,
en geberden langt verre enn selveste bamsen....

Det er da flere hensyn som må tilgodeses:
man tar ikke en rubus som ikke slipper hamsen,
man ofrer da imellem en tanke på planten,
på duften, på farven, på fjellets majestet....,
naturen er ensom, den trenger vår fortolkning,
den lengter etter våre sange....
Av multer er der få, dessuten, og tar man altfor mange,
fornærmer man den stedlige befolkning.

Ja visst, de er få, men plukker man med ettertanke
og med varsom hånd
og i den rette, beskjedne ånd,
og hitter om bare et eneste bær,
da finner man kanskje sin glede der,
den sanne glede, ja, nettopp det
som romerne kalte: non multa, sed multum.

Ja, leter man bare.... hva sa jeg, jo se:
der står det jo en i sin modne sødme,
den eier nettopp den fine rødme,
den gylne saftighet som preger
en rubus som villig forlater sitt beger.

Den tar jeg.

Se der — der har jeg den omsider.
Nu er den min.
Jeg gjemmer den til trøst i hårde tider.